

Vestitorul numelui lui Iehova

15 Mai 1932

Numărul 10

Stânca

„Nu va temeți și nu tremurați; căci nu și-am vestit și nu și-am spus eu de mult lucrul acesta? Voi imi sunteți martorii! Este oare un alt Dumnezeu afară de mine? Nu este altă stâncă, nu cunosc altă!” Isaia 41:8.

IEHOVA trebuie să se facă cunoscut de acum încolo creaturilor sale. Timp de mai multe secole numele său a fost pus la o parte, și numai foarte puțini oameni l-au cunoscut. Chiar și aceia, care din zilele apostolilor au fost credincioși față de el, mai multa atenție au dovedit față de Isus Cristos, fiul, decât față de Iehova, Parintele. Evident Satan, dușmanul a fost acela, care a influențat într-o măsură oareșcare pe adeverații urmași ai lui Cristos, ca să le atragă atenția de la Dumnezeu, întrucât i-a indemnă, ca să se închine Fiului, neținând seamă de Iehova. Isus a spus învățăceilor săi, că aceia care doresc să primească viață, trebuie să cunoască pe Iehova, Parintele și pe Isus Cristos, Fiul; însă îndată după zilele apostolilor, oamenii au fost indemnăți, ca să nesocotească pe Iehova. Inca un pas, și adversarul a adus pe oameni atât departe, ca să se închine și să cinstească oameni și femei nedesăvârșite, cu nesocotirea lui Dumnezeu și a lui Isus Cristos. Este fapt, că mulți au folosit numele lui Dumnezeu și a lui Cristos, însă ei au cinstit pe oameni. În aceste zile din urma Iehova s'a descoperit pedepșind fiilor lui unși de pe pământ, și acum este datorința lor, ca să pună mărturie, că Iehova este Dumnezeu, și că afară de el nu este altul. Aceștia trebuie să dea atențiune Sfintei Scripturi, și după aceia să-și folosească cunoștința cu înțelepciune, ca să spună altora, că Iehova este Cel prea înalt, și că Isus Cristos este cel mai înalt în organizația vecinică a lui Iehova.

În multe locuri din Biblie se vorbește despre o stâncă mare. Cuvântul care în locurile acestea este tradus „stâncă” înseamnă un munte stâncos pe țârmurul mării sau un bloc de stâncă. În opera de creațiune, marcele Creator a adus la iveală munți, înainte ce masa pământescă s'ar fi făcut, și munții aceștia erau din blocuri uriașe de stâncă. Expresiunea munte adeseori se aplică la un lanț întreg de munți. Iehova este stâncă cea mare a vecinicii. Muntele de stâncă nu este numai un simbol al lui Iehova, ci este o ilustrație și a organizației sale întregi. Pertractarea unor texte doveditoare va servi spre binele explicării acesteia. În cartea cincina a lui Moise stă scris: „Luați aminte ceruri și voi vorbi; ascultă pământule cuvintele gurii mele. Căci voi vesti numele Domnului, dați slavă Dumnezeului nostru. El este stâncă; lucrările lui sunt desăvârșite, căci toate căile lui sunt drepte; El este un Dumnezeu cre-

dincios și fără nedreptate. El este drept și curat.” - 5. Moise 32:1, 3, 4.

Iehova a spus Izraeliților, ca i-a adus la iveală ca pe poporul său, și că ei l-au parasit, ca să meargă la alții. „Ai parasit stâncă cea care te-a născut, și ai uitat pe Dumnezeul, care te-a întocmit.” (5. Moise 32:18) Aceasta este sprijinită pe mai departe de cuvintele din 1. Sam. 2 versul 2: „Nimeni nu este sfânt ca Domnul [Iehova], nu este alt Dumnezeu decât tine; nu este stâncă așa ca Dumnezeul nostru.”

Iehova este izvorul vieții. Eliberarea din mâna dușmanului va fi pregătită de Iehova. El este locul de scăpare și cetatea pentru aceia, care se incred cu tot sufletul în el. După ce Iehova a scăpat pe David din mâna nelegiuiră a lui Saul, care a reprezentat pe Satan și organizația lui blestemată, spiritul lui Dumnezeu a pus pe David, ca să scrie următoarele cuvinte: „Te iubesc din inimă Iehova, tărnia mea. Domnul este stâncă mea, cetățuia mea, izbăvitorul meu! Dumnezeul meu, stâncă mea. În el mă ascund scutul meu, tărnia care mă scapă și întăritura mea! Eu strig: Lăudat să fie Iehova! și sunt izbăvit de dușmanii mei.” (Psalm 18:1-3) David a vorbit atunci în mod profetic despre scutul față de dușman și despre izbăvirea din mâna lui, cum este orânduit aceasta de Iehova pentru poporul sau indecursul zilelor din urmă în care trăim, când Satan face război împotriva acelorora, care țin poruncile lui Dumnezeu, și cărora le-a fost transmis mărturia lui Isus Cristos. În timp ce profetul vorbește mai departe despre marea serv al lui Iehova, căruia îi aparțin ca o parte unșii de pe pământ, spune cu privire la vremea când se apropie lupta: „Căci cine este Dumnezeu afară de Iehova, și cine este o stâncă afară de Dumnezeul nostru? Dumnezeu mă incinge cu putere și mă povățuește pe calea cea dreaptă. El imi face picioarele ca ale cerboaicelor, și mă așează pe înălțimile mele. El imi deprinde mâinile la luptă, așa că brațele mele întind arcul de aramă. Trăiască Iehova și binecuvântată să fie stâncă mea! Mărit să fie Dumnezeul mării mele, Dumnezeul, răzbunătorul meu, care imi supune popoarele. Deacea Iehova, te voi lăuda printre neamuri, voi cânta spre slava numelui tău.” — Psalm 18:31-34, 46, 47, 49.

Între cuvintele cele din urmă pe cari le-a scris profetul David, au fost următoarele: „Spiritul lui Iehova vorbește prin mine, și cuvântul lui

este în hamba mea. Zise Dumnezeu lui Izrael Stâncea lui Izrael vorbi către mine: Cel ce domnește peste oameni cu dreptate, cel ce domnește în frica lui Dumnezeu." (2. Samuel 23:2, 3) Vedem, că în toate aceste texte, Iehova este numit stâncea cea mare.

* Scriptura arată în zilele aceste din urma Iehova va lumina pe poporul său într-o măsură mai deplină ca până acuma cu privire la el însuși. Aceasta a făcut-o în armonie cu promisiunea sa. În textele următoare Iehova se arată ca stâncea și cetașuia și ca scut și pavăză, pregătită pentru aceia, care sunt credincioși față de el. „Caci el mă va ucizi în coliba lui în ziua necazului mă va ascunde sub acoperișul cortului lui și mă va înălța pe o stâncea.” (Psalm 27:5) „Iehova, către tine strig. Stâncea mea! Nu rămânea surd la glasul meu, ca nu cumva dacă te vei depărta lără să-mi răspunzi, să ajung ca cei ce se pogoara în groapa!” (Psalm 28:1) „Caci tu ești stâncea mea. Cetașuia mea, și pentru numele tău mă vei povățui și mă vei călăuzi.” (31:3) „Da, numai în Dumnezeu mi se crede sufletul; dela el imi vine ajutorul. Da, el este stâncea mea și Ajutorul meu. Turnul meu de scapare; nicidecum nu mă voi clatina. Da el este stâncea și ajutorul meu. Turnul meu de scapare. Pe Dumnezeu se întemeiază ajutorul și slava mea; în Dumnezeu este stâncea puterii mele, locul meu de adăpost.” Psalm 62:1, 2, 6, 7.

* Copiii lui Dumnezeu născuți de femeia sa, care constituie o parte a „servului”, trebuie să vestească în aceste zile din urma dreptatea lui Iehova, prin faptul că pun marturie despre el. Ei trebuie să știe că Iehova este stâncea cea mare, și această trebuie să o facă cunoscut altora. „Cei sădiți în casa Domnului înverzesc în curțile Dumnezeului nostru. Ei aduc roade și la bătrânețe sunt plin de suc și verzi, ca să arate că Domnul este drept. El stâncea mea în care nu este neglijare.” (Psalm 92:13-15) Versul patrusperezeelele din textul amintit pe urma se refera la urmașii copți ai lui Isus Cristos, care sunt plin de viață și putere și reprezintă pe Iehova Dumnezeu cu zel. Unșii sai, care cu credincioșie și statornicie își împlinesc legământul și serviciul lor, cu încredere vorbesc în cuvintele profetului lui Dumnezeu, despre mântuirea lor din mâna dușmanului de către stâncea cea mare, spunând: „Ei se strâng împotriva vieții celui neprihanit, și osândese sânge nevinovat. Dar Domnul este turnul meu de scapare, Dumnezeul meu este stâncea mea de adăpost. El va face să cada asupra lor neglijarea. El îi va nimici prin rautatea lor; Domnul, Dumnezeul nostru îi va nimici.” (Psalm 94:21-23) Credincioșii lauda stâncea lor și așa iel cânta: „Veniți să cântăm cu veselie Domnului și să strigăm cu bucurie către Stâncea mântuirii noastre.” Psalm 95:1.

* Faptul, că în zilele noastre Iehova a atras atenția unșilor sau asupra faptului, că el este stâncea puternică, este o dovadă graitoare, că trăim în zilele din urma, și că fiii credincioși ai lui Dumnezeu depe pământ acuma trebuie să

marturisească pentru el și să explice altora depe pământ numele său și lucrările sale. Timpul, a sosit ca omenirea să cunoască, că Iehova este Dumnezeu. Numai unșii care sunt martorii lui Iehova, vor sta departe de închinarea înaintea oamenilor și vor preamări numelui lui Iehova, Dumnezeu, prin faptul că dau în știre oamenilor, că El este singurul și adevăratul Dumnezeu Atotputernic. Cel prea Înalt vorbește acumă credincioșilor prin profetul său și spune: „Așa vorbește Iehova, regele lui Izrael, și răscumpărătorul lui, Iehova Dumnezeu oștirilor: Eu sunt cel dintâi și cel din urma, și afară de mine nu este Dumnezeu. Și cine poate spune că este asemenea cu mine? Prochieme-se, și spuie, și să înșire toate câte s'au întâmplat! Apoi să spună cele viitoare, cele ce au să fie. Nu te teme, nici nu te înspăimânta! Au nu ți-am dat în știre din început, și au nu ți-am spus acestea; voi sunteți martorii mei: că nu este alt Dumnezeu afară de mine, nici altă stâncea: Unul ca aceste nu-l cunosc.” — Isaia 44:6-8.

* Cuvintele profetului arata aici, că a sosit timpul pentru rezolvarea discuției cele mai deschise de atâtea secole, și că pentru aceasta a sosit timpul, când întreaga creațiune trebuie să știe, că Iehova este Dumnezeu cel mare, și că afară de el nu există altă stâncea.

Organizația sa

„Întreaga creațiune a lui Iehova este desăvârșita după ordine, și organizația sa universală ilustrată prin stâncea cea mare sau un lanț de munți, se pune acumă în vederea poporului său în mod vadit. Temeliile organizației sale mari așa le arata ca pe niște munți. „Întemeiat pe munți sfinți este Sionul.” (Psalm 87:1) Aceasta înseamnă că organizația sa universală este atât de puternică și vecinică, ca munții. Pe vremuri Lucifer era o parte a organizației lui Iehova; el însă s'a răsculat și a devenit un dușman al lui Dumnezeu, și Dumnezeu l-a aruncat afară din organizația sa; Satan a creat după aceia o organizație, care stă împotriva organizației lui Dumnezeu. (Ezechiel 28:16-19) Organizația lui Satan se ilustrează prin Egipt. Poporul ales al lui Dumnezeu a trăit în Egipt, și a fost foarte apasat de domnitorul Egiptului, de reprezentantul lui Satan. Moise a fost ales de Iehova, ca să-l aduca în un loc de siguranță. Iehova a vorbit lui Moise la muntele Horeb, care se numește „muntele lui Dumnezeu”. (2. Moise 3:1, 12:1. Regi 19:8) Iehova a spus lui Moise, că poporul său trebuie scos din Egipt (organizația lui Satan) și după aceia trebuie să vină să se închine înaintea lui Iehova „la muntele acesta”. Aceasta este o dovadă, că muntele Horeb este un simbol al organizației lui Dumnezeu, și înseamnă, că poporul lui Dumnezeu trebuie să părăsească organizația lui Satan, să vină la el și să i se închine, dacă dorește să trăiască. Pe muntele Horeb s'a întâmplat, că Dumnezeu a pecelluit un

legământ cu Izraeliții, și Noul Testament dovedește faptul, ca muntele reprezintă în icoana pe organizația sau domnia lui Iehova. (Ebrei 12: 24-29) Ca dovada pe mai departe sta scris: „I-a adus în sfântul său (înul, în acest munte, pe care l-a dobândit dreptă sa.” — Psalm 78: 54.

„Scriptura arată după aceea, ca Iehova scoate o „samânța” din organizația „sa universală, care va deveni partea principală sau capitala organizației sale. Samânța este o organizație în sine însă este mi presus de toatele celelalte părți a organizației lui Dumnezeu. Iehova spune prin profetul său: „Voi scoate o samânță din Iacob, și din Iuda un moștenitor al munților mei; aleșii mei vor stăpâni țara, și servii mei vor locui în ea.” Isaia 65: 9.

„Această parte mareașă sau capitala a organizației mari a lui Iehova, în simbol este închipuită prin muntele Sion, unde locuște Iehova, și unde aduce pe oameni, ca să se poată împaca cu el. „Aduți aminte de poporul tău, pe care l-ai câștigat odinioară, pe care l-ai răscumplat ca seminție a moștenirii tale! Aduți aminte de muntele Sionului, unde îți aveai locuința.” (Psalm 74: 2) „Dumnezeu este cunoscut în Iuda, mare este numele lui în Izrael. Cortul lui este în Salem, și locuința lui în Sion.” (Psalm 76: 1, 2) „Da, Iehova a ales Sionul, l-a dorit ca locuință a lui.” (Psalm 132: 13) Isus Cristos chiar de la început a fost capetenia organizației generale a lui Iehova, și prin el a creat Dumnezeu toate lucrurile care au fost create. Iehova a prevestit prin profeții sa scopul sau de a crea o organizație deosebită pentru Fiul sau iubit, care va fi capitala sau partea guvernamentală a organizației sale întregi. Cu alte cuvinte, Iehova în mod deosebit onorează și cinstește pe Fiul său prin o creațiune deosebită, la care el este capul, și care în calitate de reprezentanță lui Iehova va avea stăpânire peste întreaga creațiune.

„Dumnezeu a pus pe profetul său Daniel, ca să profetească despre organizația lui Satan, și mo arată în forma sau simbolul unei statui înspăimântătoare. În același timp profeția aceasta descopere, cum „o piatră s’a desfacut fără mână” și care a zdrobit și sfărâmat icoana înfricoșătoare. Acesta piatră și bloc de stâncă este Isus Cristos, regele uns al lui Dumnezeu, și el este icoana întocmai a stâncei vecinice. El este samânța promisiunii. Că el „s’a desfacut”, înseamnă, că se naște ceva nou. Iehova Dumnezeu face aceasta scoțând afară din organizația sa universală (ilustrată simbolic prin munte sau stâncă mare) un bloc de stâncă, care crește și să face un munte mare și umple pământul întreg. (Daniel 2: 34-45) Ceiace se scoate din stâncă sau munte, asemenea trebuie să fie ceva stâncos sau piatră, din care pricină expresiunea „piatră”, care se folosește de profetul Daniel își găsește aplicarea deosebită asupra lui Cristos, regele. Desfacerea sau scoaterea nu se întâmplă cu ajutorul mâinilor de om, ci prin voința lui Dumnezeu. Iehova a făcut hotărârea și a lăsat să se și aplice. Scriptura ne

arată procedura lui Dumnezeu cu scoaterea acestor pietre din munte. El a trimis pe Fiul sau iubit pe pământ, ca să mântue pe oameni de la moarte. Pe vremea când Isus a apărut la Iordan, ca să se boteze, Iehova l-a pus înainte și l-a făcut cunoscut ca pe Fiul sau iubit, în care își găsește plăcerea. Indată după aceea Iehova uns pe Isus Cristos ca pe domnitorul lumii. Isus Cristos atunci a devenit „samânța”, care, precum Iehova a lăsat să se prezică de profeții săi, trebuia să moștenească muntele sau să fie domnitorul lumii și capetenia organizației sale mari; profetul îl numește „un moștenitor al munților mei; aleșii mei îl vor stăpâni, și servii mei vor locui în ea.” (Isaia 65: 9) Cum Isus Cristos a fost uns rege, el a fost piatra, care a fost ruptă „fără de contribuția unei mâni de om.

„Iehova a lăsat după aceea pe Isus Cristos ca să se prezinte poporului sau de legământ. Isus a predicat exclusiv numai între Izraeliții mai mult de trei ani și jumătate despre împărăția lui Dumnezeu, și după aceea s’a oferit în felul și modul prescriș ca împăratul lor. Aceasta a făcut aproape de sfârșitul slujbei sale pământene și în timpul acela a fost aspru încercat de lucrurile nelegiuite a Diavolului. Pecând a calărit pe măgărița în Ierusalim, și s’a oferit ca rege, aceasta a fost punerea pietrei (de temelie) în Sion, care este organizația lui Dumnezeu. Aceasta nu a fost punerea definitivă a pietrei, ci a fost numai punerea în mica măsură; pânăcând punerea în măsura mai mare s’a întâmplat mai târziu. Despre aceasta a scris profetul Domnului: „Deaceia așa vorbește Iehova, Dumnezeu: Iată pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră de preț, piatra din capul unghiului clădirii, temelie puternică; cel ce o va lua ca sprijin nu se va gabi să fugă.” (Isaia 28: 16) Izraeliții au respins atunci pe Isus Cristos și au pus la cale crucificarea lui. Prin moartea lui s’a câștigat prețul de răscumparare pentru oameni. Moartea lui Isus Cristos nicidecum nu a zădărnicit punerea pietrei în mică măsură. Era scopul lui Dumnezeu, ca mai târziu să completeze punerea acestei pietre mari, și aceasta s’a întâmplat.

„Iehova a sculat din morți pe Isus Cristos, și l-a ridicat la ceruri, însă atunci încă nu l-a așezat pe tronul său de autoritate. Mai târziu i-a spus ca trebuie să aștepte, pânăcând el (Iehova) va supune pe dușmanul său așternut picioarelor sale. (Psalm 110: 1) Timpul acela de așteptare s’a sfârșit în anul 1914, și atunci s’a împlinit profeția: „Totuș eu am uns pe împăratul meu pe Sion, muntele meu cel sfânt!” (Psalm 2: 6) Atunci s’a întâmplat, și pe vremea aceea, că piatra s’a rupt de pe muntele lui Dumnezeu fără mijlocire omenească, și domnia lui de împărat a început. Acest împărat puternic vorbește acum și vestește hotărârea sau sentința judecătorească a lui Iehova, care a fost scrisă mai de vreme, a-nume: „Eu voi vesti hotărârea lui — zice unsul Domnului mi-a zis: Tu ești Fiul meu! Azlăzi te-am născut. Cere-mi și-ți voi da neamurile de

moștenire, și marginile pământului în stăpânire." (Psalm 2:7, 8) Această profecie rostită de David, corespunde întocmai cu profesia lui Daniel despre piatra desfăcută din stâncă și domnia sa peste întreaga lume. Îndată după timpul începutului de domnie a lui Isus Cristos, a început un război în cer, și acesta s'a terminat cu o biruință pentru Cristos și cu rapunerea lui Satan și aruncarea lui jos din cer. (Apocalips 12:7-10) După aceasta, blocul aceste puternic de stâncă sau piatră, icoana întocmai a stâncei vecinice, a apărut în templul Stâncei vecinice, ca să facă judecata. În acelaș timp domnitorul de drept al pământului, s'a oferit ca imparat lumii întregi, care a chemat numele său în ajutor. Națiunile numite „creștinătate” în urma purtării lor sunt părtaș la un legământ mut, pentru a face voia lui Dumnezeu. Toți adeverații consacrați de pe pământ asemenea sunt luați într'un legământ pentru a face voia lui Dumnezeu, și sunt în așteptarea împărăției. Când Iehova Dumnezeu a trimis pe Fiul său iubit, pe regele și judecătorul cel mare, la templul său, ca să judece, și pecând s'a prezentat ca împăratul lor, în acest fapt s'a împlinit punerea desăvârșită a pietrei în Sion. Piatra aceea atunci a fost respinsă de creștinătate și de mulți dintre aceia, care susțineau că sunt lângă Cristos, exact cum a prezis profetul, și chiar așa, dupăcum evreii au respins pe Isus Cristos. În așa fel s'a împlinit profesia: „Și atunci el va fi un locaș sfânt, dar și o piatră de poticnire, o stâncă de păcatuire pentru cele două clase ale lui Izrael, un laț și o cursă pentru locuitorii Ierusalimului!” (Isaia 8:14) Blocul acesta puternic de stâncă, regele de drept al pământului, pe care Iehova, Stâncă vecinica l-a desfăcut de pe „muntele” sau, a devenit atunci loc sfânt pentru aceia, cari la începutul judecării au fost găsiți credincioși; și afara de aceasta a devenit „piatra de poticnire” pentru fășarnicii și egoiști, care s'au numit cu numele lui Cristos. Fățaria și egoismul oamenilor acestora a făcut ușor pentru Satan ca sa-i cadă ca pradă; și respingerea lui Cristos, a pietrii, a marelui rege și a împărăției sale, a făcut ca să șchiopateze și să cadă ca sa fie prinși în cursă și sa se zdrobească. Evreii au șchiopatat și au căzut în anul 33 după Cristos. Aceia însă, cari au sfirmat ca sunt urmașii lui Cristos, au șchiopatat și au căzut în anul 1918. Dupăce evreii s'au poticnit, Ierusalim a fost nimicit complect. Este sigur că în viitorul apropiat creștinătatea va fi nimicită cu desăvârșire. Poporul lui Dumnezeu numai nu demult a venit la cunoștința însemnătății expresiunii „Stâncei” și a pietrei (blocului de stâncă) desfăcută din munte fără ajutor de om; că aceste adevăruri timp atât de îndelungat au fost ascunse dinaintea minții oamenilor se datorește influenței rele a lui Satan.

Falsificarea lui Satan

„Satan este cel mai viclan dintre toți dușmanii. Viclenia și cuminența sa nu au pereche. El a folosit învățatori falși, ca să facă milioane

de oameni, care erau în căutarea vieții, să creadă, că apostolul Petru ar fi temelgia adevăratei biserici a lui Dumnezeu și că cei mulți oameni imperfecti, cari au fost ridicați la postul de papa a ierarhiei romane, ar fi urmașii sau moștenitorii slujbei apostolului Petru; din care pricină papa ar posedea puterea supremă peste biserică și ar avea numai el singur puterea, ca să explice Scriptura. Această falsificare Satan a pus-o la cale prin viclenia și mințea lui ageră, și prin amăgire și înșelaciune, ca tocmai prin aceasta să orbească pe oameni față de adevăr. În felul acesta Satan a înstreinat dela Dumnezeu milioane de creaturi nenorocite, și i-a condus la defăimarea lui Dumnezeu și la cinstirea oamenilor. Ca bază pentru aceasta pretenție falsă de tot și ca măslad pentruca să poată face pe popor ca să cinstească pe niște oameni imperfecti, mulți reprezentanți ai lui Satan au folosit următoarele cuvinte ale lui Isus: „Și eu îți spun: tu ești Petru și pe aceasta piatră voi zidi Biserica mea, și porțile locuinței morților nu o vor birui. Îți voi da cheile împărăției cerurilor, și orice vei lega pe pământ, va fi legat în ceruri, și orice vei deslega pe pământ, va fi deslegat în ceruri.” Mat. 16:18, 19.

„Ca dovadă că aceste cuvinte ale lui Isus au fost folosite în mod nerușinat spre rău, și că numele lui Dumnezeu și a lui Cristos au fost defăimate, se pun înainte următoarele: Cardinalul Gibbon un barbat de mare vază în biserică catolică, a scris o carte intitulată: „credința părinților noștri”. Ca comentariu al textului amintit-ului, domnul acesta cinstit scrie următoarele: „Aici Petru recunoaște dumnezeirea lui Cristos, și ca rasplata pentru recunoștința aceasta a lui, vine onorat cu promisiunea de primat. . . . Așadar biserică catolică învață, că Domnul a dăruit sfântului Petru cel dintâi loc de onoare și dreptul de domnie peste biserică sa sfântă, și ca aceasta superioritate spirituală s'a continuat în papi sau episcopii Romei ca reprezentanți și urmași ai sfântului Petru. Prin urmare ca cineva să fie un urmaș credincios al lui Isus Cristos, toți creștinii, anume atât preoții cât și laicii trebuie sa stea în legătură cu scaunul papal în care domnește Petru în persoana urmașilor săi. . . După părerea mea Testamentul Nou nu aduce nici o învățătură, dacă nu convinge pe fiecare cititor sincer, că Domnul nostru a dat apostolului Petru imputernicirea, ca sa stăpânească biserică întreaga.” „Credința Părinților” Pag. 22.

„A defaima pe Dumnezeu înseamnă a baljocori pe Iehova Dumnezeu, prelinzând pentru o creatura însușirile și autoritatea, care aparțin exclusiv numai Domnului. Afirmățiunea, că Domnul a incredințat lui Petru locul celdintâi de onoare și conducerea supremă de domnie peste întreaga adunare a lui Dumnezeu (bisericii adevărate) și că i s'ar fi dat o imputernicire nemărginită, și că papii ar fi urmașii orânduși de Dumnezeu a lui Petru, și că toți creștinii adevărați trebuie sa fie în legătură cu scaunul papal din Roma, este cea mai urâtă ocară de Dumnezeu.

Foarte ușor se poate observa, ca aceasta pretenție falsă și neintemeiată vine dela Satan, și că scopul acestuia a fost și este și până azi, ca să înduplece pe oameni, ca să se incline înaintea fapturilor, ca astfel atenția lor și închinarea lor s'o întoarcă dela Iehova Dumnezeu, marele Creator. Lucrul acesta constituie una din cele mai viclene fărădelegi ale lui Satan, prin care i-a reușit să ducă pe mai multe milioane de oameni în întunecime; se pare însă ca timpul a sosit, când mulți dintre oamenii aceștia trebuie să aiba ocazia, ca să vada lumina, să ajungă la cunoștința adevărului și să se pună pe parte lui Iehova, și să cinstească și să adoare pe acela, care este vrednic de toată cinstea și închinarea. Oamenii trebuie să știe ca Iehova este Dumnezeu. Pentru aceasta este important pentru martorii lui Dumnezeu, ca să nu piardă lucrul acesta dinaintea ochilor lor, ca să fie în stare, ca să învețe pe alții, care doresc să cunoască adevărul; pentru că martorii lui Iehova în timpul de față sunt rânduiți să fie conducătorii (învățătorii) poporului. Isaia 55:4.

"Iehova Dumnezeu deține supremația peste absolută peste biserica adevărată, sau adunare, care este a sa. Ea este „adunarea Dumnezeului celui viu”. Iehova Dumnezeu, pe Isus Cristos l-a făcut cap peste biserica, care este corpul său. (Efeseni 1:17-23) Iehova Dumnezeu l-a pus pe Isus Cristos ca piatră de temelie sau de unghi în biserică, și zidirea întreaga este lucrul mâinilor lui Dumnezeu. (1. Corinteni 3:9-11) În textul amintit mai în urma apostolul explică: „Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, și care este Isus Cristos.” Iehova Dumnezeu așază membrele în corp precum îi place, deoarece este ziditura lui și este organizația ruptă din stânca lui cea mare, din organizația lui vecinică. -- 1. Cor 12:18; Isaia 5

” Domnul a zis lui Petru, ca îi va da cheile, și mai târziu i le-a și dat; erau cheile cunoștinței cu privire la familia regală cerească, sau organizația aleasă a lui Dumnezeu. Era privilegiul acordat lui Petru ca să primească cunoștința aceasta prin puterea spiritului sfânt și apoi să sa facă cunoscut să descopere altora taina lui Cristos. Deja cuvintele textului arată, că este vorba de două chei. Cea dintâie a fost folosit-o la Rusalii, când fiind sub înrăurirea spiritului sfânt, a făcut cunoscut evreilor taina împărăției lui Dumnezeu, în care a arătat, că Cristos este capul sau temelie. Cheia a doua a folosit-o Petru pentru ca să descopere și să facă cunoscute națiunilor aceste adevăruri mari, când a fost trimis la Corneliu. (Fapte 2:14-40; 10:1-44) Cum ar fi deci cu puțință, ca cineva în una sau alta, lucrare care i-a fost incredințată exclusiv lui Petru, să devină un urmaș al lui Petru? Faptul, că Domnul a dat lui Petru privilegiul aceasta, și că Petru a executat lucrul acesta sub inspirația puterii și conducerii spiritului sfânt, executându-l și terminându-l, ne procură dovada convingătoare, că Petru nu putea să aibă urmași. Afirmațiunea,

ca Petru ar fi piatră de temelie a adunării lui Dumnezeu, și că lui i s'a dat autoritatea cea mai înaltă peste adunare, pe mai departe, ca papii ar fi urmașii lui, este cu totul falsă și defaimătoare de Dumnezeu. Ca să poată menține pretențiunea aceasta falsă și defaimătoare pentru Dumnezeu, a fost de lipsă pentru Satan, ca să facă pe popor să creadă, ca cuvintele lui Isus: „pe piatră aceasta voi zidi biserica mea”, s'ar referi la Petru.

” Nu este potrivit a se spune nici aceea, ca adevărul rostit de Petru despre Cristos, Fiul lui Dumnezeu, ar fi aceea, pe care se zidește biserica. Cuvintele au conținut cu mult mai mult decât o simplă expunere a adevărului. Cei care au rostit atunci Petru, a vorbit sub inspirația și puterea spiritului sfânt. Isus a îndrumat pe învățăceii săi și i-a povățuit ca să se păzească de învățăturile carturarilor și fariseilor. După aceea a pus învățătorilor săi toți întrebarea! „Ce spun oamenii, ca cine sunt eu?” Ei au răspuns: Unii spun, ca ești Ieremia; alții ca ești Ilie, și unii amintesc alți profeți. După aceea Isus le-a pus întrebarea a doua: „D'apoi voi ce spuneți, cine sunt eu?” Pronumele „voi” arată, că Isus a vorbit către toți învățăceii săi, și întrebarea lui nu a fost pusă numai lui Petru. Probabil că au răspuns și alții. Petru a dat următorul răspuns: „Tu ești Fiul Dumnezeului celui viu.” După înțeles, Isus a răspuns următoarele la declarația lui Petru: Petre, nu om îți-a spus ție aceasta: ci Parintele meu din cer îți-a descoperit adevărul acesta. În cuvintele lui Isus nu găsim nimica ce ar da de banuit, ca ar fi dorit să dea lui Petru ceva important, înafara de privilegiul și dreptul, ca să deschidă evreilor și națiunilor taina împărăției cerurilor; și Isus a declarat, că aceasta va fi aprobat în cer.

Insemnătatea adevărată

” Ce a voit atunci Isus să spună lui Petru și celorlalți învățăcei de față când a folosit cuvintele: „Pe aceasta piatră voi zidi biserica mea”? Trebuie să admitem, că învățăceii au fost familiarizați cu scrierile lui Moise și a profeților, deoarece era datorința lor, ca să învețe textul Scripturii și despre aceasta Isus i-a învățat un timp oarecând. După ce bărbații aceștia credincioși au primit spiritul sfânt, au pus mărturie, din care reesă, cei care au cugetat Isus. Moise și profeții au scris, că Iehova Dumnezeu este stânca vecinică, și afară de el altul nu există. Dumnezeu de repetate-ori a lăsat să se insemne în Scriptură că va trimite o sămânță, care va domni peste întreaga lume. Prin profetul său Daniel a vestit, că din stânca lui cea mare, din muntele său, va rupe un bloc de stâncă (o piatră) care va crește și va governa lumea întreagă. Sămânța și și piatra desfăcută din munte fără mână de om, sunt una și aceea. Pecând a avut loc convorbirea dintre Isus și învățăcei, piatra era deja ruptă din organizația universală a lui Dumnezeu, pentru că pe vremea aceea Isus era deja regele uns. Se poate deci înțelege, că pe vremea când Isus a adresat cu-

vintele sale învățăceilor, s'a cugetat la declarațiile profetice descrise în Scriptură. Isus a spus așadar învățăceilor săi cam după înțelesul: Eu sunt piatra cea mare promisă, pentrucă Părintele meu din cer pe mine m'a trimis, m'a uns de rege și m'a făcut temelie și căpetenie a familiei sale regale; și pe mine insumi, ca pe regele uns al lui Dumnezeu, Iehova, voi zidi biserica mea, care este corpul meu. Aceștia vor forma împărăția, și porțile iadului nu o vor putea birui. În timp ce Isus era încă pe pământ cu învățăceii lui, le-a zis: Părintele meu a făcut cu mine un legământ, ca să ai dea împărăția, și acuma va învi, ca să intrați în legământ, ca să aveți parte împreună cu mine la împărăție și să fiți o parte a ei. (Luca 22:28-30) Pentru aceasta nu împrejurarea ca Petru a rostit un adevăr a constituit temelia, pe care trebuia să se zidească adunarea sau biserica adevărată; și fără îndoială nu s'a referit la Petru ca la stâncă care este el însuși, cu toatăca numele Petru înseamnă o bucată de stâncă ascuțită. Blocul de stâncă era Fiul iubit al lui Iehova, care pe timpul acela era regele uns, care a fost sau seosă afără ruptă din organizația universală a lui Iehova, simbolizat prin muntele stâncos, și stâncă aceasta a pus-o Iehova ca bază a adunării sau bisericii adevărate a lui Dumnezeu; la stâncă aceasta rufta în felul acesta s'a referit Isus când a spus: „Pe stâncă aceasta voi zidi biserica mea [biserica adevărată, adunarea lui Dumnezeu].” Ca el nu s'a referit la Isus ar fi aceasta așadar cu totul și pe de a întregul imposibil ca s'ar fi referit cumva la papii dela Roma.

Isus a trimis pe învățăceii săi, ca să mărturisească pentru el, și cel puțin doi dintre ei au pus mărturie despre adevăratul înțeles a cuvintelor lui Isus cu privire la stâncă; și aceasta arată, ca ce au cugetat despre aceasta Petru precum și ceilalți. Fără îndoială Isus a vorbit mai multe cuvinte instructive către învățăceii săi, dar înțelesul lor adevărat numai după aceea l-au putut obține dupăce spiritul sfânt a venit peste dânsii. Petru a pus mărturie imediat după primirea spiritului sfânt. El a pus o mărturie înaintea domnitorilor Ierusalimului cu privire la puterea, cu care a făcut el atunci un bine, și în mărturia aceasta a arătat pe Isus Cristos, unsul, care este piatra cea mare. „S'o știți toți și s'o știe tot norodul lui Izrael! Omul acesta se înfașeaza înaintea voastră pedepălin sănatos, în numele lui Isus Cristos din Nazaret, pe care voi l-ați rastignit, dar pe care Dumnezeu l-a înviat din morți. El este piatra lepadată de voi, zidarii, care a ajuns să fie pusă în capul unghiului.” (Fapte 4:10, 11) Petru nu a pretins ca ar fi temelie sau cel mai mare în adunarea lui Dumnezeu. El nu putea să mărturisească în felul acesta, deoarece în cazul acesta mărturia lui ar fi fost falsă. El a mărturisit însă, ca toate membrele adunării vor fi zidite ca pietre vii în casa regală. „Dacă ați gustat în adevăr ca bun este Domnul, apropiați-va de el piatră vie, lepadată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu. Și voi ca niște pietre

vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă spirituală, ca o preție sfântă, și să aduceți jertfe spirituale plăcute lui Dumnezeu prin Isus Cristos. Căci este scris în Scriptura: „Iată ca pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă scumpă; și cine se încrede în el, nu va fi dat de rușine.” Cinstea aceasta este dar pentru voi cari ați crezut! Dar pentru cei necredincioși „piatra pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului; și „o piatră de polienire, și o stâncă de cădere”. Ei se iovese de ea, pentrucă n'au crezut cuvântul și la aceasta sunt rânduși.” 1. Petru 2:3-8.

În mărturia din urma Petru aduce cuvintele profetului Isaia; și deoarece a zis, că Dumnezeu a prevăzut piatra de unghi, așa trebuie să credem, ca Petru s'a cugetat la cuvintele lui Moise și ale lui Daniel, anume, că Iehova este stâncă eterna, și ca a seos din organizația sa universală, piatra aceasta de unghi, ca să devină temelie și căpetenia organizației sale personale, care este capitala organizației universale a lui Dumnezeu și va stăpâni lumea. Dumnezeu și Cristos sunt una, dupăcum a declarat Isus și membrele corpului asemenea sunt una în organizația lor și pentru aceasta se numesc pietre vii, zidite în edificiul lui Dumnezeu, a familiei regale a lui Dumnezeu. Mărturia lui Petru, care asemenea este sprijinită de profet, înfierează pretenția papalității, ca o minciuna pentru desăimarea lui Dumnezeu, care a fost nascocita și adusa la iveală de minciinosul străvechi Satan și răspândit în scopul, ca să întoarcă pe oameni dela Dumnezeu și să-i orbească lața de adevăr.

Pavel, un alt martor pentru Domnul, a mărturisit, ca Isus Cristos a fost pus de Iehova Dumnezeu ca piatra de temelie în zidirea unei case regale, anume a adunării lui Dumnezeu, și ca acesta trebuie să guverneze lumea. Mărturia lui arată, ca Isus Cristos are autoritatea supremă în biserică. (Efeseni 1:22, 23; 5:23; Coloseni 1:18) Si Pavel aduce înainte pe profetul Isaia, ca să arate, ca Isus Cristos este piatra de unghi a organizației principale (capitala) a lui Dumnezeu. (Romani 9:33) Afără de aceasta a mărturisit Pavel: „Așadar voi na mai sunteți nici streini, nici oaspeți ai casei, ei sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelie apostolilor și profetilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Cristos. În el toată clădirea, bine încheșgată, crește ca să fie un templu sfânt în Domnul. Si prin el și voi sunteți zidiți împreună ca să fiți un lacaș al lui Dumnezeu, prin Duhul.” (Efeseni 2:19-22) Aceștia amândoi martori inspirați dovedesc cu desăvârșire cuvintele rostite de Isus și îndreptate către ucenici, că Cristos însuși este stâncă de temelie, pe care se zidește biserica. Apostolii sunt stâlpi și pietre vii în clădirea aceia, și acuma toate pietrele acestea vii se aduna la un loc și vii făcuți o parte a clădirei, care aparține lui Dumnezeu.

Organizația papista se umflă cu aceia că este organizația aceia, care are cei mai mulți membri și cea mai mare putere; însă ce massă înșe-

lata și orbita este! Oamenii cei mai sărguțoși au căzut în această opera maceastră a lui Satan, și după aceea au fost folosiți ca unelte, ca să orbescă multe milioane de oameni cinstiți, care au o dorință adevărată, ca să vadă dreptatea întronată pe pământ.

Acuma însă a sosit timpul, pentru ca oamenii să ajungă la cunoștința adevărului. Acuma este timpul de judecată, și sentința de judecată împotriva creștinătății, nu peste mult trebuie să fie executată; atunci vor ști oamenii cum declara Iehova ca el este Dumnezeu. Stâncă vecinică a așezat piatra lui prețioasă în Sion, și acuma puternicul Isus Cristos își manifesta judecata asupra națiunilor. Despre timpul acesta a scris profetul lui Iehova cele ce urmează: „Voi face din neprihanire o lege, și din dreptate o cumpană, și grindina va surpa locul de scapare a neadevarului, și apele vor ineca adăpostul minciunii.” (Isaia 28:17) Adevărarile clare și indiscutabile sunt simbolizate aici prin grindină, și adevărarile acestea sunt acuma folosite împotriva dușmanului. Incurând toate locurile de scăpare a minciunii vor fi descoperite, și orbirea care este peste oameni, va fi absorbită de poporul adevărului, care tot mai sus crește. Oamenii trebuie să știe, că Iehova este Dumnezeu. El este stâncă eternă.

De neînvinși

La același timp când Isus a zis ucenicilor săi, că este stâncă (blocul de stâncă), pe care trebuie să se zidească biserică sa, a zis: „Și porțile iadului nu o vor putea birui.” Satan timp îndelungat a avut stăpânirea morții, și multe milioane de oameni a adus în iad sau în groapa, în stare de moarte. (Evrei 2:14) De mai multe veacuri Satan a folosit tot felul de planuri și mijloace violente, ca să întoarcă pe oameni de la Dumnezeu și Cristos, și ca să nimicească pe unșii lui Dumnezeu. Iehova a așezat acuma pe Regele sau pe culmea untelui sau stâncă, și l-a ridicat să fie capul organizației sale. Împotriva acestui munte puternic, sau cetate a lui Dumnezeu își aduna Satan toate puterile de forță, ca să intre în lupta cea mare din urma a Armageddonului. Isus Cristos și cei 144 000 sunt adunați pe muntele lui Dumnezeu; aceasta înseamnă, că Cristos și membrele corpului sau inviate în organizația sa sunt în gloria cerească, și membrele unse pe pământ sunt reprezentanții și martorii lui aici. Acuma trăim în zilele din urmă, și piatra cea mare a lui Dumnezeu este marită peste toate națiunile, și pregătirile pentru lupta cea mare a zilei Dumnezeului, celui Atotputernic continuă. Însă înainte de izbucnirea luptei în puterea lui înfricoșătoare, Iehova voește să comunice oamenilor anumite adevăruri mari. El îndreaptă mai întâi atenția urmașilor credincioși ai lui Isus Cristos asupra acestor adevăruri mari și le da o înțelegere clară despre el. Lor le-a fost incredințată mărturia lui Isus Cristos, și este privilegiul și datorința lor, ca să pună mărturia aceasta. Iehova le spune: Voi sunteți martorii mei, că eu sunt Dumnezeu. Voi trebuie să puneți o

marturie pentru adevăr și împotriva organizației dușmane, până ce țara va fi pustie asemenea deșertului. (Isaia 43 versurile 10-12; 44:8; 6:9-12) Ramașița care petrece acuma pe pământ, trebuie să dea oamenilor marturia aceasta a adevărului.

Unele dintre cele mai importante adevăruri, pe care Martorii lui Iehova trebuie să le învețe și apoi să le comunice și altora, sunt următoarele: Iehova este stâncă eternă, care niciodată nu se poate zgudui; Iehova și organizația sa este cetatea care nu se poate birui, pe care dușmanul niciodată nu o va putea învinge cu reușita; din organizația sa eternă Iehova a rupt piatra care este capul și piatra de temelie, pe care este zidită biserică adevărată sau clasa împărăției; și adevărul despre împărăție trebuie acuma să se vestească oamenilor. Sistemul înșelător al papalității urec îndelungată a figurat ca locul de scapare sau de adăpost a minciunii cu privire la stâncă. Cu toată organizația papalității este berbecelul de asediu folosit de Diavol pentru atacarea cetății Domnului, însă niciodată nu poate să învingă cetatea de neînvinși. Domnul va folosi acuma adevărarile sale puternice, ca să stărpească locul de scapare a minciunii și ca să aducă adevărul la cunoștința oamenilor. „Piciorarele” Cristosului, a stâncei de capetenie, sunt pietrele vii, și ele sunt peste împărățiile lumii acesteia; ei însă nu se tem nici de oameni, nici de Diavol, deoarece stau pe o temelie vecinică. Profetul spune despre aceasta: Ei își ridică vocea împreună, se veselesc și cântă cântecul de lauda a numelui lui Iehova, întimpce fac pe oameni atenți la vestea eliberării, și le spun că împărăția lui Dumnezeu a sosit. - Isaia 52:7,8.

Privit din toate punctele de vedere, împărăția lui Dumnezeu este coroana creației sale, deoarece prin aceasta va fi justificat numele și cuvântul Celui care este Stâncă Eternă. Împărăția este deja aici, și a început să activeze. Dușmanul a pus împotriva împărăției toată puterea sa, însă cu toată puterea lui unită, defăimătorului nu-i sta în putere, ca să o învingă. Piatra (blocul de stâncă) din stâncă eternă; incurând va zdrobi puterile de luptă ale lui Satan, și împărăția sa va dăinui în etern în mareție. (Daniel 2:44) Împărăția lui Dumnezeu sub Cristos este zidită pe piatra de temelie puternică și temelie aceasta este începătoare pentru totdeauna în Stâncă eternă. Celelalte pietre vor fi zidite pe ea; ele formează o parte a familiei regale și sunt adăpostiți și apărați de orice pagubă, deoarece sunt în locul de adăpost a Celui Prea Înalt. Iehova va da acuma clasei servului sau credincios o cunoștință a acestor fapte și îi face datori, ca să comunice adevărarile acestea popoarelor de pe pământ și să le spună cu totul hotărât, că afară de Iehova Dumnezeu nu există nici o stâncă; că împărăția sa va justifica numele său și pe oameni îi va scăpa de greutățile lor, de cari au fost apăsați timp atât de îndelungat și i-a conduce pe o cale, ca să primească o viață vecinică; și că împărăția sa, care nu se poate învinge și este dreaptă, va dăinui în etern spre cinstea și preamărirea sa.

Intrebări pentru studiul berean

- § 1. Până la ce grad a fost cunoscut numele lui Iehova în veacurile trecute? Explică starea aceasta. Cui i s'a descoperit acum? Cum? Pentru ce scop?
- § 2-5. Explică însemnătatea simbolică a cuvântului „stâncă”, cum se folosește aici. Adu înainte texte Scripturale pentru dovadă.
- § 6. Citează alte texte, care arată cum Iehova se descopere ca stâncă și cetatea vecinică.
- § 7-9. Cine sunt aceia, cari „sunt sădiți în curtea lui Iehova”. În ce scop? Citează texte, care arată încrederea acestora față de Iehova și bucuria lor. Pentru ce vorbește Iehova aici despre sine ca despre „Domnul oștirilor”, singurul Dumnezeu și „stâncă” în legătură cu cuvintele: „Voi sunteți martorii mei”?
- § 10. Explică simbolul eliberării Izraelului din Egipt și împunerea, că au fost aduși la muntele Horeh.
- § 11, 12. Fă cunoscut a) „sămânța”, proprietarul”, „alesul” și „servii” la cari se referă Isaia 65:9; b) „pe acela” unde vor lucii servii.
- § 13. Explică simbolul pietrei (Daniel 2:34) și pe maidepart, că fără de atingere de mână de om s'a rupt din stâncă.
- § 14, 15. Descrie a) punerea pietrei în Sion în nuc; b) punerea în deplin. Arată împlinirea Isaia 8:14.
- § 16-18. Descrie cum a întors Satan Scriptura cu privire la „stâncă de temelie” și prin aceasta a defăimat pe

Iehova Dumnezeu și pe milioane de oameni i-a dus în întunecime și la idolatrie.

- § 19. Ce spune Pavel despre temelia bisericii și despre zidirea care vine pe ea?
- § 20. Cum a primit Petru dela Domnul Isus cheile împărăției cerurilor?
- § 21. Arată dacă ar fi rațional, ca declarația lui Petru despre Cristos să servească de bază pe care să se zidească biserica?
- § 22. Explică ce a ențeles Isus când a spus cuvintele acestea cu privire la „stâncă”.
- § 23, 24. Dovedește, ca Petru a avut o înțelegere clară a cuvintelor lui Isus cu privire la „piatra aceasta”.
- § 25. Arată că apostolul Pavel dovedește, că cuvintele lui Isus cu privire la piatră, se referă la temelie de bază din edificiul casei regale a lui Iehova.
- § 26, 27. Până la ce grad a avut Satan reușită, ca să influențeze oamenii prin opera lui măească, papalitatea? Explică Isaia 28:17.
- § 28, 29. Explică ce a ențeles Isus când a declarat despre aceasta piatra: „porțile iadului nu o vor birui”. În legătura aceasta arată privilegiul și datorința din prezent a martorilor lui Iehova. Numeste unele din cele mai importante adevăruri pe cari martorii trebuie să le învețe și apoi să le transmită altora.
- § 30. Arată deci importanța învățării lui Iehova, dovezile, ca a început deja activitatea, și rezultatele, ce le vedem din activitatea ei.

[W. T. din 1 Februarie 1932]

Sufletul omenesc și patria lui

I EHOVA Dumnezeu a creat pe om către sfârșitul zilei a șaselea a creațiunii și anume cam cu patruzecișidouămii de ani mai târziu, după ce a dat porunca: „Să fie lumină”. Fiul unul născut al lui Dumnezeu, cunoscut în cer ca Logos, a fost acela, pe care Iehova l-a folosit direct la crearea omului, deoarece apostolul Ioan spune sub inspirație dumnezeiască, că fără de Logos nu s'a făcut nimic dintre toate câte s'au făcut. [Ioan 1:3] Logos a fost acela către cine a vorbit Iehova când a spus: „Să facem om.” Modul cum a creat Dumnezeu pe om, este descris în niște cuvinte ușor de înțeles în cartea întâia a lui Moise cap. 2 versul 7 în următoarele cuvinte: „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s'a făcut astfel o ființă vie [suflet].” Așadar omul însuși ne numește suflet, o ființă vie.

Animalele create înaintea creării omului, asemenea se numesc suflete, deoarece fiecare creatură, care respiră este un suflet. În 1. Moise 1:20 citim: „Dumnezeu a zis: Să mișune apele de viețuitoare [notă pe margine: suflete] și să sboare paseri pe pământ spre ceruri!” În darea de seamă nu există nici o urmă, că Dumnezeu ar fi creat mai întâi pe om și că după aceea l-ar fi înzestrat cu suflet. L-a format mai întâi și după aceea a suflat în nările lui suflarea, pe care a prevăzută-o pentru toate creaturile vii de pe pământ, și rezultatul a fost un suflet. Un suflet înseamnă o ființă, care respiră, simte și trăește.

S'ar putea spune, că Dumnezeu fiindcă el însuși este nemuritor, și deoarece om l-a făcut în chipul și asemănarea lui, din motivul acesta a trebuit să-i dea un suflet nemuritor? O astfel de deducere nu numai că este nepotrivită, dar

este împotriva Scripturii. Dacă Dumnezeu ar fi „dat” omului un suflet nemuritor, atunci în darea de seamă am găsi o însemnare cu privire la aceasta. Dară ar fi daruit omului un suflet, care ar fi nemuritor, atunci niciodată nu ar fi putut să duca în moarte pe om din pricina călcării legii sale. Aceasta ar însemna, că după ce Dumnezeu a pus la cale o viață omenească, nu ar avea putere ea să-i puna capăt, și aceasta nu se poate nicidecum aduce în armonie cu puterea lui nemărginită. Despre aceasta stă scris în epistola întâia către Timotei cap. 6:16, că singurul Dumnezeu este datatorul de viață, rezultă, că are și puterea, ca după bunaplaștere a sa să și scurteze viața aceea. Scriptura arată ca și-a rezervat dreptul, ca să reție viața dela om, și prin aceasta se dovedește cu convingere, că omul este muritor.

Da respirația, pe care Dumnezeu a suflat-o în nările omului, nu este ea scântea dumnezeiască și nemuritoare a omului, pe care Dumnezeu a așezat-o în el? Răspunsul la aceasta trebuie să sune negativ, din motivul simplu, că Dumnezeu nu a făcut nimic așa ceva, ci l-a format pe om din elementele pământului, și ceiace a răsuflat ca respirația (suflarea) vieții în nările sale, a adus în existență o ființă respiratoare, mișcătoare, și aceasta este sufletul. Respirația (aerul) pe care omul o respira aparține lui Iehova, deoarece toate lucrurile sunt dela Dumnezeu. Dreptul de viață se pogoară dela Dumnezeu. Respirația nu este nemuritoare. Respirația în sine nu conține nici o viață. Ea nutrește numai circulația sângelui, prin care corpul omenesc va trăi. Scriptura declară clar, că viață este în sânge. În 5. Moise 12:23 da Dumnezeu porunca: „Numai vezi ca

un cumva să mănânce sângele, căci sângele este viața [sufletul].” Omul este cel mai presus dintre toate creaturile pământene viețuitoare. Toate viețuitoarele de pe pământ, inclusiv oamenii au același fel de rasflare (suflet). În Eclesiast 3:19 citim: „Căci soarta omului și a dobitoacului este aceeași; aceeași soartă au amândoi; cum moare unul, așa moare și cellalt, toți au aceeași suflare; și omul nu întrece cu nimic pe dobitoc, căci totul este, deșertăciune.”

Experiența omului dovedește îndeajuns, că omul moare, și o creatură care moare, nu poate să fie nemuritoare. Dacă o creatură se numește nemuritoare, aceasta înseamnă că nu este supusă morții. Dumnezeu a creat pe om ca coroana sau partea cea mai importantă a creației de pe pământ. Dumnezeu s'a bucurat cu ocazia creerii omului și a declarat, că opera aceasta este „foarte bună”. Omul a fost fiul pământesc a Dumnezeului preamărit Iehova, și Dumnezeu l-a iubit și împrejurimea lui așa l-a aranjat, ca să servească omului de fericire.

O parte a pământului numit Eden Dumnezeu a lăsat să ajungă la o stare desăvârșită. Trebuia să fie un loc minunat de tot. Omul pe care l-a creat pentru Eden, ca să o ia în stăpânire, era creat desăvârșit, deoarece în 5. Moise 32:4 stă scris, că toate lucrările lui Iehova sunt desăvârșite. Ce teritor să fi avut Edenul nu ne clarifică Scriptura, însă împrejurările descrise ne fac să cunoaștem, că a fost un teritor foarte mare. Există anumite dovezi, că Edenul era situat în partea aceia a pământului, care este cunoscută azi ca ținuturile muntoase a Armeniei.

În părțile de răsărit a Edenului Dumnezeu a plantat o grădina, care în adevăratul înțeles a cuvântului a fost un paradis. Acolo au răsărit pomi, care produceau niște flori minunate, ca cu pompa florilor să înveselească ochii omului și cu mirosul pe care-l expira a umplut aerul. Alți pomi au produs tot felul de fructe ce numai se pot închipui și aduceau omului niște fructe delicioase. Animale de tot soiul au populat parcul, însă ele nu erau sălbătice, ci erau blânde, supuse și ascultătoare. Ele s'au părăndat înaintea lui Adam, împăratul lor, care făcându-le dintr-una i-a dat un nume deosebit. Ele au înțeles glasul lui și au ascultat de el. Nenumărate paseri cu pene pestrice ca paserea paradisului și paseri cântărele se puteau găsi acolo. Împrejurările de temperatură erau desăvârșite, și un miros plăcut a străbătut aerul lin, mângâietor, care era plin de un cântec de laudă pentru mărirea lui Dumnezeu.

Un râu mare a ieșit din grădina Edenului, care s'a despărțit în patru râuri, și împrejur a servit apa în țară. Aceste râuri de ape au ridicat frumusețea și măreția împrejurimei. În grădina aceasta se putea găsi pietre scumpe și mult aur fin, pe care omul le putea folosi spre fericirea lui. Darea de seamă scurtă a Sfintei Scripturi (1. Moise 2:8, 9) este următoarea: „Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden spre

răsărit; și a pus acolo pe omul, pe care-l făcuse. Domnul Dumnezeu a făcut să răsară din pământ tot felul de pomi, plăcuți la vedere și buni la mâncare și pomul vieții la mijlocul grădinii, și pomul cunoștinței binelui și răului. Un râu eșia din Eden și uda grădina; și de acolo se împărtea în patru brațe. Numele celui dintâi este Pison; el înconjoară toată țara Havila, unde se găsește aur. Aurul din țara aceasta este curat; acolo se găsește și bedelion și piatră de onix. Numele râului al doilea este Ghihon; el înconjoară toată țara Cuș. Numele celui de la treilea este Hidkekel; el curge la răsăritul Assiriei. Al patrulea râu este Eufratul. Domnul Dumnezeu a luat pe om, și l-a așezat în grădina Edenului, ca să o lucreze și să o păzească. Domnul, Dumnezeu a dat omului porunca aceasta. Poți să mănânci după plăcere din toți pomii din grădină; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.”

1. Moise 2:10-17.

După aceea a zis Dumnezeu: „Nu este bine pentru om să rămâna singur.” Dumnezeu a voit să facă desăvârșită fericirea omului. La aceasta a creat Dumnezeu în timpul somnului lui Adam, o soție pentru el. Când Adam s'a trezit a zărit înaintea sa cea mai frumoasă dintre toate câte a văzut până acuma ochii sai afară de el însuși: o femeie desăvârșită. Atunci împreună au început să soarbe din frumusețea și măreția locuinței lor desăvârșite și glasurile lor le-au împreunat într'un cântec de laudă și rugăciune către marele lor Creator. Așa o fericită și desăvârșită unitate între barbat și femeie nu s'a mai văzut niciodată de atunci, deoarece dela timpul acela încoace nu s'au mai văzut doi oameni desăvârșiți.

Adam era prințul pământului, și cu prințesa lui frumoasă alături, și provăzută cu toate cele ce poate să dorească o inimă se desfata în locuința lui frumoasă de toate bogățiile pe care le avea. Cine a făcut pentru om aceste lucruri minunate? Iehova, Dumnezeul mare, atotputernic, în lucrarea iubirii sale binefăcătoare a făcut toate acestea pentru el. Provăzută cu o temere de Dumnezeu desăvârșită, omul trebuia să cinstească pe Creatorul său, sau dacă nu atunci pe alt cineva în locul său. Astfel au înaintat pe cale barbatul desăvârșit și femeia desăvârșită în pace neconturbată și în fericire necurmată.

Însă pe calea acestei perechi fericite pândea un dușman amărât și răutăcios, care a provocat, ca fericirea lor a fost numai de o scurtă durată. Există o anumită dovadă Scripturală din care se vede clar, că aproximativ doi ani au trecut, în care timp în unire dulce neîntreruptă s'au bucurat de mândrenia și frumusețile locuinței și împrejurimei lor. După aceea au început suferințele omului și de atunci nenorocirile au fost mereu însoțitorii neamului omenesc. Acesta își are motivul și motivul acesta trebuie să-l înțelegem, că mai mult s'a-l putem prețui pe marele Creator.

(W. T. din 15 Februarie 1932)

Cea mai mare organizație din lume

DUMNEZEU s'a îngrijit în cuvântul său de dovezi mai multe cu privire la scopul său, ca astfel oamenii într'adevar devotați lui să poată avea în mână destul material doveditor pentru întărirea credinței lor. Alăturat vor fi înșirate dovezile date în plus întarite de Sfânta Scriptură și ele dovedesc asemenea, ca Dumnezeu are o organizație mare văzută și nevăzută; ca organizația sa în prezent este în activitate amăsurat voinței sale, și că și clasa templului cu câțiva membri în cer și alții pe pământ fac parte din organizația aceasta.

Una din numirile organizației lui Dumnezeu este Sion. Și orașul Ierusalim a fost numit Sion; în cartea întâia a Regilor, Cap. 8:1 spune: „Orașul lui David [a iubitului lui Dumnezeu] este Sionul.” Dumnezeu a organizat orașul Ierusalim și numele sau l-a legat cu el, prin care fapt a dat de înțeles, ca Ierusalimul este orașul lui propriu; el ilustrează organizația lui. Profetul anunța: „Dumnezeu a ales seminția lui Iuda, muntele Sion, pe care l-a iubit.” El și-a zidit sfânta acolo, și a pus pe David de capetenia acesteia. (Psalm 78:68-70; 76:1, 2) Prin aceasta este descris în mod simbolic Sionul, ca organizația lui Dumnezeu și Isus Cristos iubitul lui Dumnezeu, ca capul ei.

Când David a scos chivotul legământului din casa Obed-Edom, l-a așezat în cortul întrunirii pe muntele Sion, în orașul Ierusalim. (1. Regi 8:1) Acesta a fost teritoriul oficial al orașului, deoarece regele a locuit acolo și centrala autorității de stat era așezată acolo. Mai târziu s'a zidit templul, și chivotul legământului a fost dus în templu, la care numele Sion în locul acesta a găsit aplicare. (1. Regi 8:4-21) Chivotul legământului cu lumina ce strălucea pe el, a reprezentat prezența sau locul de adăpost al lui Iehova. (3. Moise 16:2; Evrei 9:15; Isaia 60:19; 2. Moise 13:21) Pentru aceasta Sionul reprezintă familia oficială a lui Dumnezeu, care este locul sau de adăpost. „Adu-ți aminte de muntele Sionului unde îți aveai locuința.” (Psalm 74:2) „Da, Domnul a ales Sionul, l-a dorit ca locuința lui.” Psalm 132:13.

În orașul Ierusalim trăiau mulți, care nu faceau parte din familia de domnitori sau regi; și tot astfel nu toți aparținători primiți în familia lui Dumnezeu vor fi făcuți o parte a organizației sale oficiale. Sfânta Scriptură arată cu mult mai mult, că mulți nu vor fi șocoliți în familia regală, însă cu toate aceasta vor face parte din organizația lui Dumnezeu, deoarece vor fi servitorii familiei regale. (Apocalips 7:15) Astfel numele „Ierusalim” cuprinde pe toate membrele adunării lui Dumnezeu, clasei chemate dimpotriiva numele marginit „Sion” numai la aceea se referă care face parte din familia regală și vor ședea împreună cu Isus Cristos pe tronul său. Celor din urmă

le-a făcut Isus promisiunea când le-a zis: „Celui ce va birui îi voi da să șadă cu mine pe scaunul meu de domnie, dupăcum și eu am biruit și am șezut cu Tatăl meu pe scaunul lui de domnie.” (Apocalips 3:21) Din acest motiv, Iehova este reprezentat cum locuiește în Sion, organizația vecinică a lui Dumnezeu. Psalmul 9 versul 11 ne invită cu următoarele cuvinte: „Cântați Domnului [Iehova] care împărățește în Sion, vestiți printre popoarele isprăvile lui!” Ambele cuvinte folosite pentru recunoașterea organizației lui Dumnezeu, „Ierusalim” și „Sion”, sunt ilustrate în Sfânta Scriptură prin o femeie.

Prin profetul său, Dumnezeu a prezis, că la timpul hotărât va zidi Sionul. În psalm 102:16 sta scris: „Da, Iehova va zidi iarăș Sionul, și se va arata în slava sa.” Cuvântul tradus cu „zidire” în alt loc este tradus cu „a primi copiii” și a „intemeia”. Las să pertractăm acum o altă profeție în legătura cu Apocalips 12:5, unde spune: „Ea a născut un fiu, un copil de parte hărbatească. El are să cărmuiească toate neamurile cu un toiag de fier. Copilul ei a fost răpit la Dumnezeu și la scaunul lui de domnie.” Iehova prezice prin profetul său Isaia, ca Sionul va naște un copil și baint. „Înainte ca să simți dureri, a născut, și înainte ca să-i vină suferințele, a dat naștere unui fiu.” (Isaia 66:7) Copilul de parte barbatesc amintit în profeția aceasta, este absolut fără îndoială tot același despre care vorbește Apocalips 12 capitol. Felul procedurii lui Iehova cu zidirea Sionului se are să fie următorul: Când a sosit timpul hotărât de Dumnezeu, a așezat pe Fiul sau iubit Isus Cristos pe tronul sau ilustrat prin muntele sfânt Sionul, cu care este aratat locul cel mai suprem, piscul Sionului. Aceasta se exprima în Psalmul 2 versul 6: „Totuși eu am uns pe împăratul meu pe Sion, muntele meu cel sfânt. În icoană, evenimentul acesta este ilustrat prin aceea, că femeia, organizația sa, naște copilul-barbat, anume aduce în existență guvernul Domnului, care va lucra spre binele poporului. După aceasta Iehova a poruncit Fiului său iubit, ca să meargă înainte cu domnia sa și să arunce afară pe dușman. În psalm 110:2-6 stă scris: „Domnul va înlina din Sion toiagul de cărmuire al puterii tale, zicând: „Stăpânește în mijlocul vrajmașilor tăi”. Poporul tău este plin de înflăcărare, când îți aduni oștirea: cu picioare sfinte, ca din sânul zorilor, vine tineretu tău la tine, ca roua. Domnul a jurat și nu-i va părea rău: „Tu ești preot în veac în felul lui Melchisedec” Domnul dela dreapta ta zdrobește pe împărați în ziua mâniei lui. El face dreptate printre neamuri: totul este bin de trupuri moarte; El zdrobește capete pe toată întinderea țării.”

Până la vremea aceasta nu au fost dureri sau framântări în Sion; însă îndatăce Isus Cristos a

fost ridicat pe tronul său, au intrat în durerile sau framântările, și atunci au apărut într-un război, în care Domnul Isus, cel mai mare Preot și Rege al lui Dumnezeu împreună cu îngerii lui; a stat împotriva dușmanului, a Diavolului și a îngerilor acestuia. Înainte de vremea aceea, Satan a mai avut intrare în cer în curțile cerești, cu se arată clar în Iov 1 versul-6: „Fiii lui Dumnezeu au venit într-o zi de s'au înfașisat înaintea Domnului. Și a venit și Satana în mijlocul lor.” În războiul ce a urmat, Satan a fost asvârșit jos din cer. Războiul este descris în Apocalips 12:7-11 în cuvintele următoare: „Și în cer s'a făcut un război. Mihail și îngerii lui s'au luptat cu balaurul. Și balaurul și îngerii lui s'au luptat și ei, dar n'au putut birui; și locurilor nu li s'a mai găsit în cer. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechiu, numit Diavolul și Satana, acela care înșeală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui. Și am auzit în cer un glas tare, care zicea: „Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru, și stăpânirea Cristosului lui; pentru că părașul fraților noștri, care zi și noapte îi păra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos. Ei l-au biruit prin sângele mielului, și prin cuvântul marurisirii lor și nu și-au iubit viața, chiar până la moarte.”

În scurt timp după ce a avut loc războiul acesta în cer, copiii Sionului au fost aduși în existență, și a domnit o bucurie mare. Aceasta a fost prezis de profetul Isaia în capitolul 66 versurile 8-10 precum urmează: „Cine a auzit vre-odată așa ceva? Se poate naște oare o țară într-o zi? Se naște oare un neam așa dintr'odată? Abia au apucat-o muncile, și fiice Sionului și-a și nascut fiii! Așa putea oare să deschid pântecul mamei, și să nu las să nască? — zice Domnul. Eu care fac să nască așa putea să împiedec oare nașterea? — zice Dumnezeul tău. Bucurați-va împreună cu Ierusalimul, și veseliți-vă cu el, toți cei ce-l iubiți; împărțiți și bucuria cu el, acum, toți cei ce l-ați plâns!”

Nașterea lui Isus Cristos ca o creatură dumnezeiască naturală ca a avut loc la învierea lui din morți; totuși „copilul de parte barbatească” reprezintă nașterea nouă sau împărăția, și aceasta s'a născut sau a fost adusă în existență atunci, când Dumnezeu a pus pe tron pe împăratul său. Expresiunea „copiii Sionului” dimpotrivă trebuie să se refere la membrele corpului lui Cristos care se vor naște numai după durerile au avut loc. Astfel profețiile lui Isaia și Apocalips 12 sunt în perfectă armonie una cu alta.

Evident sa ar fi consecvent ca în ordinea aducerii la existență a copiilor Sionului, să vină mai întâi acei urmași ai lui Cristos cari înainte de venirea lui a doua și înainte de venirea lui

la templul său au murit în credincioșie, ca de exemplu apostolii și după aceea creștinii credincioși, cari astăzi sunt încă pe pământ. Isus a profetit și a zis învațacilor săi: „Dacă ma duc și va pregătesc un loc, atunci ma voi întoarce și va voi lua la mine, ca acolo unde sunt eu să fiți și voi.” Pavel era unul dintr-acei credincioși, și scurta vreme înainte de moartea lui a scris în 2. Timotei 4:6-8: „Caci eu sunt gata să fiu turnat ca o jertfa de beutura și clipa plecării mele este aproape. M'am luptat lupta bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. Deacum mă așteapta cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în ziua aceea Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea lui.”

Aici avem cheia înțelegerii stărei acesteia. Pavel a știut că moartea lui este aproape, și că trebuia să rămână în moarte, până când Domnul Isus Cristos la venirea lui a doua îl va lua la sine. Cuvintele lui Pavel sunt exprimate în forma unei profesii, și hotăresc timpul învierii sale cu expresiunea „în ziua aceea”. Oriunde este folosit în Scriptură expresiunea aceasta, se va constata, ca se referă la prezența a doua a Domnului, la timpul când își ia puterea și domnia lui începe. Pavel hotărăște și mai precis timpul acesta, când spune: „Pe care Domnul, Judecătorul cel drept îmi... va da.” Scopul venirii Domnului la templul său este chiar acela, ca să facă judecata (Psalm 11:4, 5), și cu ocazia aceasta imparte coroana, de spre care vorbește Pavel. În epistola sa întâie către Tesaloniceni 4:15, 16 spune apostolul Pavel mai departe: „Mai întâi vor învia morții în Cristos”; pentru că „noi care trăim, cari vom rămânea până la venirea Domnului, un vom lua-o înaintea celor adormiți.”

Apostolii și alții, deopotrivă în credincioșie diferiți constituie o parte a templului lui Dumnezeu. (1. Corinteni 3:16, 17) Aceștia fac parte și din Sion, și ca să pot fie adăugați sau zidiți în Sion, trebuie să fie readuși dintre morți. Din toate acestea rezultă concluzia finală, că sfinții, care au murit în credincioșie față de Domnul și ca aprobați din partea lui, vor fi înviați din morți, vor fi adăugați templului spiritual și ca o parte a Sionului, organizației lui Dumnezeu, se vor zidi, după ce Domnul a pregătit un loc pentru ei, și după ce a venit la templul său. Pavel a scris (2. Corinteni 5:10): „Noi toți trebuie să ne înfăișăm înainte de scaunul de judecată a lui Cristos”, chiar în scopul judecării. Învierea sfinților credincioși din morți, și așezarea lor în Sion înseamnă judecata lor finală, la care timp judecătorul cel drept, Isus Cristos, fiecăruia dintre acești aprobați le dă coroana vieții, și pe toți îi conduce la locurile pregătite pentru dânsii în organizația lui Dumnezeu.

(W. T. din 15 Februarie 1932)

Răscoală și credincioșie

DUMNEZEU are a cale pentru a împăca oamenii cu sine însuși. El vrea să dea ocazie tuturor oamenilor, ca să cunoască calea aceasta. „Și viața vecinică este aceasta: să te cunoască pe tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Cristos, pe care l-ai trimis.” Ioan 17:3.

În Scriptura nu se spune cât timp s'au bucurat Adam și Eva de binecuvântările Edenului. În orice caz Adam a avut destul timp ca să clarifice pe Eva despre dorința lui Dumnezeu cu privire la ceiace trebuie și ce nu trebuie să facă. Aceasta se arată din răspunsul Evei ce a dat șarpelui cu privire la mănăncarea fructului. Ei au petrecut destul de lung timp în Eden pentruca să-și poată dovedi aprecierea pentru bunătățile pline de iubire ale lui Dumnezeu, dacă ei ar fi fost aplecați la aceasta.

Recunoștințe este una cu mulțumire. Dacă cineva primește dela altul un dar bun, însă este nemulțumit, atunci în inima primitorului este ceva ratăcit. Recunoștința este pasul cel dintâi pentru a dovedi iubire adevărată. Dacă din partea primitorului nu este nici o mulțumire față de dător, atunci iubirea de sine stăpânește pe cel dăruit. Iubirea de sine este chiar contrarul iubirii. Legile sau prescripțiunile pentru a face sau a nu face pentru creaturile inteligente ale lui Dumnezeu, nu se schimbă niciodată. Ele sunt vecinice. Din pricina aceasta este sigur, că lui Dumnezeu i-ar fi fost pe plăcere, dacă Adam ar fi fost recunoscător pentru darurile nenumarate, pe care le-a primit din mâna Creatorului plin de îndurare. Cuvântul lui Dumnezeu vorbește clar cu privire la aceasta: „Să știți că Domnul este Dumnezeu! El ne-a făcut, ai lui suntem; noi suntem poporul lui și turma pășunii lui. Intrați cu laude pe porțile lui, intrați cu cântări în curțile lui! Lăudați-l și binecuvântați-i numele. Căci Domnul este bun; bunătatea lui ține în veci, și credincioșia lui din neam în neam.” (Psalm 100:3-5) „Frumos este să lăudăm pe Domnul, și să marim numele tău Prea Înalt.” (Psalm 92:1) „Da, cei neprihăniți vor lauda numele tău, oamenii fără prihană vor locui înaintea ta.” Psalm 140:13.

Adam însă nu a fost mulțumitor pentru toate acelea ce a primit din mâna îndurată a Creatorului mare. Când a venit proba asupra lui, în loc de iubire, a dovedit egoism (iubire de sine). Dacă ar fi lucrat iubire, atunci ar fi dovedit aceasta prin ascultarea sa, Adam a fost nerecunoscător față de Dumnezeu și aceasta înseamnă una cu aceia, că în purtarea lui s'a dovedit ne-iubitor și nepretenos față de Dumnezeu. A iubi pe cineva înseamnă să fim pentru todeauna pretenul celui iubit. (Proverbe 17:17) Cele întâmplări în Eden dovedesc, că concluziile acestea sunt drepte, și că Adam nu s'a dovedit ca pretenul lui Dumnezeu.

În înțelesul cuvintelor, Dumnezeu a spus următoarele lui Adam: Pământul acesta l-am făcut pentru tine. Eu te-am creat pe tine și te-am așezat în Eden, în grădina aceasta măreață. Folosește-te de frumusețea ei minunată. Te fac de îngrijitorul grădinii. Am creat o femeie și ți-am dat-o de tovarășă. Ți-am dat stăpânirea peste pământ. Toate lucrurile din locul acesta minunate sunt ale tale. Folosește-le spre bucuria și desfătarea ta. Toate, înafară de o singură excepție, și acesta este pomul cunoștinței binelui și a raului; depe acesta să nu mănânci; pentrucă în ziua, în care mănânci din el, negreșit că vei muri.

În comparație cu toate acelea ce Dumnezeu a făcut pentru Adam, aceasta a fost numai o foarte mică pretenție a lui Dumnezeu față de Adam. Porunca aceasta a fost potrivită, ca să examineze pe Adam, că oare față de marele său Creator și Binefăcător va arăta iubire sau egoism.

Lucifer era supraveghetorul omului. Ca ființă spirituală era nevăzut pentru oameni; însă a vorbit cu oamenii. Lucifer a început să fie plin de mândrie și laconie, și aceasta a născut în el dorința, ca să fie asemenea Celui Prea Înalt, și ca să posada o împărăție proprie. (Isaia 14:13, 14, Ezechiel 28:13-18) Dorul său de mărire s'a concentrat asupra faptului ca să stăpânească omul, și ca să-l aducă acolo, ca în loc de Dumnezeu, să i se închine lui, anume lui Lucifer, și aceasta numai așa a putut-o face, că a instreinat simțimintele omului dela Dumnezeu. El s'a folosit de șerpe, ca prin el să vorbească cu oamenii. Prin înșelăciune sa s'a apropiat de Eva, și a agrăit-o ca să creadă, că Dumnezeu a mințit ei și lui Adam și ca a reținut dela ei ceva, ce trebuia să posadă. Eva a zis lui Lucifer: „Despre rodul pomului din mijlocul grădinii Dumnezeu a zis: Să nu mănânci din el, și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți.” (1. Moise 3:3) La aceasta a răspuns Lucifer: „Hotărât ca nu veți muri; dar Dumnezeu știe, că în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii, și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și raul.” 1. Moise 3:4, 5.

Eva a văzut, că fructul era bun de mâncare, o plăcere pentru ochi și mult de dorit, și luând fructul a mâncat din el călcând astfel porunca lui Dumnezeu. Nu se pare că Adam ar fi fost prezent la convorbirea dintre Eva și șarpe. Este mult mai logic să credem, că imediat la întâlnire Eva i-a povestit despre convorbire. Probabil așa a vorbit către el: Părintele nostru nu ne-a spus adevărul, Adame. Lucifer mi-a dovedit aceasta prin șarpe, și iată despre aceasta m'am convins și eu; pentrucă am mâncat din fruct. Găsesc că este minunat de bun. Nu mi-a făcut nici un rău, cum vezi tu și acum trăiesc.

Dacă Adam ar fi dovedit iubire față de Dumnezeu, atunci ar fi spus Evei: Nu, Părintele meu nu este mincinos. El nu poate să fie mincinos. Pentru ce să mințească? Uite la pământul acesta minunat pe care l-a creat, și grădina aceasta minunată de frumoasă, pe care ne-a dăruit-o de locuință. El ne-a creat pe noi și ne-a așezat aici, ca să-l reprezentăm. Toate lucrurile aceste binecuvântate ni le-a dat spre bucuria noastră vecinică, numai dacă ascultăm de el. Totuși ne-a spus, ca să nu mâncăm din fructul acela, și trebuie că are ceva motiv întemeiat pentru că ne-a oprit ca să mâncăm din el. Pentru ce să ne îndoim de el barem o clipă? El și-a dovedit iubirea cea mare față de noi, și acum noi trebuie să ne dovedim iubirea față de el. Putem fi incredințați, că va îngadui să mâncăm de pe pomul acela, dacă va vedea de bine.

Dacă Adam ar fi ales o astfel de cale și Eva s'ar fi călț de fapte ei și ar fi căutat iertare la Iehova, atunci era cu puțință că Dumnezeu ar fi deschis o cale pentru ea ca să se curățească. El a dat porunca lui Adam, și Adam a făcut-o cunoscut și Evei. Adam era capul și partea cea mai mare a răspunderii era pe el; și deoarece Eva era o parte a lui, el era răspunzător pentru faptele ei. Dacă ar fi în reprins toate posibilitățile cu puțință ca să aducă la loc fapte ilegale a Evei, fără îndoială rezultatul ar fi fost altă. Adam a apucat asemenea calea aceia opusă. Disprețuind cu totul legea lui Dumnezeu, a Părintelui său milos, a ascultat de îndrumarea soției sale.

Din timpul acela și până în zilele de azi, fiecare bărbat, care a cedat influenței unei femei, împotriva rațiunii sale și a glasului conștiinței sale, a ajuns în greutăți și în nenorocire. Pentru bărbați a fost din cale afară de greu ca să învețe lecția aceasta, ce se datorește în mare parte faptului, că au disprețuit cuvântului Dumnezeu. Adam a cedat influenței soției sale și cu voia a călcat legea lui Dumnezeu, prin faptul că a mâncat din fructul care era oprit.

S'a exprimat cugetul, că iubirea lui cea mare prețuind cu totul legea lui Dumnezeu, Părintelui calce legea lui Dumnezeu, și că aceasta poate să-l desvoinovățească într-o măsură oareșcare. Dar iubit-o Adam pe nevastă-sa? Nu, nu a iubit-o! Dacă un bărbat iubește în adevăr soția sa, atunci se îngrijește de ea și caută să pă ească interesele ei. Dacă Adam în adevăr ar fi iubit pe soția sa, așa i-ar fi vorbit: „Tu ai săvârșit o nedreptate mare, Eva. Vino să căută față Părintelui nostru și ca să-l rugăm să te curățească de păcatul tău mare!” Lipsa de iubire a lui Adam față de Dumnezeu, precum și față de soția sa, și pofta lui egoistă l-au dus acolo, ca să calce legea lui Dumnezeu. Fapta și purtarea lui dovedesc, că așa a socotit: Dacă Eva trebuie să moară, atunci voi fi lipsit de ea, și fără de ea nu pot să gust plăcerea și bucuria aceia în grădina aceasta minunată,

și eu nu vreau să mă despărțesc de ea. Deci doresc ca împreună cu ea să mă împărtășesc de acciay soartă.

La aceasta Adam a fost condus de egoism. El a preferat mai bine ca să meargă la cerșit cu Eva, decât să rămână prinț și în armonie cu Dumnezeul său mare și iubitor. El a ales calea iubirei de sine și nu calea dreptății. El s'a arătat nemulțumitor față de Dumnezeu pentru toate câte a primit din mâna sa îndurată.

Adam era nerecunoscător și iubitor de sine, și prin fapta lui a dovedit că nu era pretenul lui Dumnezeu. El a fost înstreinat pe nedrept și prin fapta lui nelegiuită dela Dumnezeu, așa încât nu multă vreme a putut să mai stea în prezența lui Iehova. Numai cel drept poate să stea în fața lui Dumnezeu. Psalm 140:13.

Conștiința este aceia însușire a priceperii, care face în stare creatura, ca să observe sau să simțească lămurit, dacă o procedură oareșcare întreprinsă este dreaptă sau nedreaptă. Romani 2:15; 2. Corinteni 1:12; 1. Petru 3:16) Înainte ce omul a mâncat din fructul oprit, a știut, că păcătuește, deoarece Dumnezeu așa i-a declarat. (1. Moise 2:17) El a știut dinainte și aceia, că el și soția lui erau goi, însă nu le-a fost rușine. 1. Moise 2:25.

După ce Adam și Eva au pășit pe calea, ca călcând legea să mănânce din fructul oprit, au observat și au înțeles lămurit, că au făcut rău, și cunoștința goliciunii lor le-a dovedit, că au săvârșit o fărădelege. Conștiința lor le-a muștrat. Ei au căutat să-și acopere goliciunea. Ei au fost cuprinși de frică și s'au ascuns. Natural că au avut deja conștiința înainte de săvârșirea faptei lor, însă însușirea aceasta a lor numai după păcatul lor a început să le muncească cugetele.

Ei însă nu au arătat căință pentru fapta lor nemulțumitoare, și de purtarea lor răzvrătită. Au cusut laolaltă frunze de smochin, și și-au acoperit goliciunea. Acoperirea goliciunii lor nu dovedește că s'ar fi ridicat la un grad mai înalt de cultură, ci fapta lor dovedește că conștiința lor i-a judecat ca pe niște criminali. (1. Moise 3:7-10) Ei au arătat frică, ce este numai o dovadă pe maideparte, că conștiința lor i-a muștrat, și că ei au știut, că trebuie să fie vinovați în ochii lui Dumnezeu.

Preoțimea a amintit ocazional, că Adam și Eva s'au împreunat în mod sexual, și că călcarea legii lui Dumnezeu zace în aceasta. O astfel de concluzie este mai mult decât nebunie. Sfânta Scriptură arată lămurit, că nu aceasta este ce au făcut, Ea arată clar de tot, că Dumnezeu le-a interzis ca să mănânce din fructul acela anumit, și că purtarea lor contrară era fărădelegea, deoarece aceasta a însemnat răscoală și necredincioșie față de Dumnezeu.

(W. T. din 15 Februarie 1932)

Textul pentru adunarea de declarațiune

Mercuri 15 Iunie 1932

Lăudați-vă cu numele lui cel slânt! Să se bucure inima celor ce caută pe Domnul! — Psalm 105 : 3.

„Servul” știe, că el stă sub îngrijirea și paza Celui Prea Înalt, și că Dumnezeu i-a promis, ca lucrul bun pe care l-a început în el să-l și sfârșească, și deaceea preamărește pe Domnul și se laudă în puterea lui Dumnezeu. În prezența celor puternici ai pământului nu este incurcat, deoarece el nu caută favorul lor, favorul oamenilor pentru el n'are valoare. În prezența oamenilor neînsemnați nu se înalță în cugetele sau în inima lui; deoarece el știe să prețuiască fapta, că totul ce posedă este un dar de milă al lui Dumnezeu, și că el atârna întru toate de Dumnezeu. El nu se fălește cu aceea, că el ar fi învățat adevărul la picioarele vreunui om, proeminent, nici nu dă cinste și laudă acelei creaturi, care i-a adus adevărul, deoarece el știe, că toată cinstea și toată lauda pentru adevăr se cuvin lui Iehova, și deaceea pentru serv este o plăcere, ca să laude incontinuu numele lui Iehova. — W. 1. 5. 31.

Mercuri 22 Iunie 1932

Așa vorbește Domnul, Iehova: Eu insumi voi lua o ramură din vârful unui cedru mare, și o voi pune la pământ. Voi rupe din vârful ramurilor lui o mlădiță trage-dă, și o voi sudi pe un munte înalt și ridicat.

— Ezechiel 17 : 22. —

Mlădița cea mai înaltă amintită în această profecie este Isus, fragedă, nouă și verde, și prin urmare plină de viață. „O odraslă va ieși din tulpina lui Isai, și un vlăstar va da din rădăcinile lui.” (Isaia 11 : 1) Muntele Sion înfățișează simbolic vârful organizațiunii lui Dumnezeu, și acolo pe muntele Sion „pe un munte înalt și ridicat” a „sădit” Dumnezeu pe Domnul Isus. Acestuia îi este dată acuma întâietate peste toate lucrurile. (Coloseni 1 : 18) Noul cedru este familia Regelui Iehova, împărăția cerului; și Isus Cristos este regele de drept al pământului și capul împărăției. Martori lui Iehova vestesc acuma cu glas tare acest adevăr. — R. I. 229, 230.

Mercuri 29 Iunie 1932

Ți-ar cunoaște atunci vrăjmași numele, și ar tremura neamurile înaintea ta! — Isaia 64 : 2.

Este în armonie cu voința lui Dumnezeu, că rămășița se roagă pentru nimicirea dușmanilor lui Dumnezeu, ca prin această numele Celui Prea Înalt să fie lăudat și să fie înălțat pe întreg pământul. Niciunul din rămășița să nu permită, ca mânia să intre în inima sa, nici macar împotriva celor mai nelegiuși. Rășunarea aparține Domnului Dumnezeu, el va răsplăti rășunarea sa și-o

exercită cu dreptate și spre justificarea numelui său. Rămășița are privilegiul, ca să steie pe partea lui Iehova și cu puțin timp înainte și în decursul justificării numelui lui Dumnezeu să vestească lauda sa. Deoarece rămășița execută aceasta cu credincioșie și mărturia despre împărăție o dă conștiincios, dușmanul încearcă să o nimicescă. Rămășița se roagă cu drept pentru nimicirea dușmanului, ca astfel numele lui Iehova să fie justificat. — W. 1. 8. 31.

Mercuri 6 Iulie 1932

Voi doosebi dintre voi pe cei îndărătnici și pe ceice numii sunt credincioși; îi voi scoate din țara în care sunt străini, dar nu vor merge iarăși în țara lui Izrael. Și veți ști că eu sunt Iehova. — Ezechiel 20 : 38.

Poporul de legământ al lui Dumnezeu de pe pământ era după eliberarea lui în anul 1919 în decursul a trei „timpuri” și jumătate sau 1260 de zile într-o stare „de pustietate. (Apocalips 12 : 6 14) În acel timp, pe când poporul de legământ al lui Dumnezeu a umblat în stare de pustietate, a vorbit în credincioșia lui poporului său în inima, ca să recunoască serviciul împărăției, care curând după aceea s'a început și încă tot mai înaintează, și să se pregătească să-l facă. Aceasta a adus pe rămășița la Domnul și ca o clasă pentru sine însuși laolaltă; însă în același timp a învățat inimile celor îndărătnici și în sfârșit i-a despărțit de către poporul credincios al lui Dumnezeu. Acestor rebeli, declară Dumnezeu, nu trebuie să li se permită să vină „în țară”, adecă nu trebuie să aibă parte la binecuvântările spirituale, pe cari le-a pregătit Dumnezeu pentru rămășița sa. — R. I. 261, 262.

Mercuri 13 Iulie 1932

Iehova este păstorul meu: ... el mă conduce pe cărări drepte, din pricina numelui său. — Psalm 23 : 1, 3.

Dela venirea Domnului la templul său accia, cari au fost aduși în templu și au fost luminați, au văzut fapta și au prețuit-o așa cum se cuvine, că turma favorită a lui Dumnezeu n'a fost aleasă din cauza unui merit deosebit pe care-l posedă, ci că chemarea și alegerea s'a făcut în primul rând din cauza marelui nume al lui Iehova. Cărările drepte sunt acelea, pe cari merge „servul”, în timp ce este îmbrăcat cu mantia dreptății, care simbolizează adevărul recunoscut al lui Dumnezeu. Aceasta corespunde „cărări drepte”, pe care lumina lui Dumnezeu strălucește cu claritate mereu crescândă. (Proverbe 4 : 18) Cei cari iubesc pe Dumnezeu cu o devotațiune deplină și neegoistă, merg pe această cărare. Pentru numele său îi conduce acolo marele păstor. — W. 15. 2. 31.